

Arrest

nr. 300 938 van 1 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Julien HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 23 januari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13 sexes).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van meester S. DECOSTER, die loco meester J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van meester T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 januari 2024 treft verweerder een bijlage 13 septies die de volgende dag wordt betekend. Deze bijlage is de eerste bestreden akte. Ze is in het Nederlands opgesteld.

1.2. Op 23 januari 2024 treft verweerder tevens een inreisverbod (bijlage 13 sexies), dat betekend wordt de volgende dag. Dit is de tweede bestreden beslissing. Ze werd getroffen op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en stelt vast dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van acht jaar, omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden bijlage 13 septies vervat ligt.

Immers, artikel 71, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad heeft dus dienaangaande geen rechtsmacht. De vordering is derhalve onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding die besloten ligt in de bijlage 13 septies.

2.2. In zijn arrest van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof naar aanleiding van een prejudiciële vraag over het toepassingsgebied van artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet duidelijk gesteld dat *“tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is”* (GwH, 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10).

Bijgevolg is onderhavige vordering, voor zover zij gericht is tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) niet ontvankelijk.

2.3. Bovenstaande heeft als gevolg dat de Raad niet ingaat op de grieven in het verzoekschrift die ontwikkeld zijn tegen het inreisverbod alsook tegen de beslissing tot vasthouding die opgenomen is in de bijlage 13 septies.

2.4. De Raad wijst er voor de duidelijkheid op dat met huidig arrest de tenuitvoerlegging van de bestreden bijlage 13 septies geschorst wordt, waardoor de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied kan worden verwijderd en het inreisverbod dus voorlopig evenmin kan ingaan.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze ontvankelijk is.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Integendeel, verzoekers repatriëring is voorzien voor 9 februari 2024. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

3.3.2. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van *“article 41 de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative, coordonnée le 8 juillet 1966”*

Verzoeker betoogt als volgt:

« La partie requérante invoque d'abord un moyen d'ordre public fondé sur la violation de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative, du 8 juillet 1966.

L'article 41 de cette loi prévoit :

« § 1. Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage.

§ 2. Ils répondent cependant aux entreprises privées établies dans une commune sans régime spécial de la région de langue française ou de langue néerlandaise dans la langue de cette région. »

Soulignons que cette disposition ne conditionne pas le respect du choix de la langue à la réponse à une « demande » de l'administré : le fait que l'intéressé a usé du français dans le cadre d'une procédure administrative préalable (nécessaire) à la prise de décision et ainsi exprimé son choix, suffit à contraindre l'administration à respecter celui-ci.

La partie requérante a fait exclusivement usage du français dans ses contacts avec l'administration et la langue de la procédure a toujours été le français :

- L'interview avec les agents de l'Office des Étrangers en 2023 ainsi que le formulaire droit d'être entendu délivré du requérant ont été faits en français ;

- Les réponses du requérant au droit d'être entendu et ses échanges avec la partie adverse ont toujours été faits en français ;

- La procédure d'éloignement en 2016 a été entièrement menée en français ;

Cependant, lors de l'adoption des décisions d'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement et d'interdiction d'entrée, la partie défenderesse a fait usage du néerlandais, en méconnaissance de l'article 41 précité.

Au vu des rétroactes du dossier, il est clair que le requérant a exprimé son choix quant à la langue à utiliser, et la partie défenderesse ne pouvait le nier.

Par conséquent, les décisions attaquées violent une garantie d'ordre public, sont illégales et doivent être annulées ».

3.3.3. Artikel 41, § 1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 'op het gebruik van de talen in bestuurszaken' (hierna: Taalwet bestuurszaken), bepaalt dat de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruikmaken van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

3.3.4. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing niet tot stand kwam los van enig contact met verzoeker, doch wel dat ze getroffen werd ingevolge eerdere rechtstreekse en wederzijdse contacten tussen verzoeker en de verwerende partij. Deze eerdere contacten tussen de verwerende partij en verzoeker zijn duidelijk (enkel) geschied in het Frans. Het gaat om het gehoor van verzoeker op 2 augustus 2023. Vooreerst werd hij gehoord aan de hand van een formulier gehoorrecht met voorgedrukte rubrieken. Dit formulier is in het Frans opgesteld en verzoeker heeft in de inleidende zin, “*Savez-vous lire ou/ et écrire l’anglais, français ou néerlandais*”, omcirkeld, “*français*”. Het bevat antwoorden opgesteld in het Frans. Dit formulier werd ondertekend door verzoeker onder de hoofding “*Signature de l’étranger*” en door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken onder de hoofding “*Signature du fonctionnaire OE*”. Er kwam geen tolk aan te pas. Verzoeker werd op 2 augustus 2023 door de verwerende partij ook mondeling gehoord in het Frans. Hiervan werd dezelfde dag een Franstalig verslag opgemaakt, met als titel “*Rapport interview Haren le 02/08/2023*”. Hierin kan in de aanhef gelezen worden, “*L’entretien se déroule en français (..)*”. Een en ander werd blijkens het administratief dossier nadien nog verduidelijkt en aangevuld in een uitgebreid Franstalig mailbericht van 8 november 2023 van de raadsvrouw van verzoeker, waarbij verwezen wordt naar het gehoor van verzoeker dat op 2 augustus 2023 heeft plaatsgegrepen. In fine van dit bericht kan worden gelezen, “*Je vous remercie de verser l’ensemble de ces éléments au dossier de mon client et d’en tenir compte dans le processus décisionnel*”. De bestreden beslissing bespreekt ook de verklaringen van verzoeker die uit zijn gehoor blijken. De Raad kan dan ook niet anders dan prima facie concluderen dat de Nederlandstalige beslissing artikel 41,§1 van de Taalwet bestuurszaken schendt (cfr. RvS, nr. 15.372 van 27 april 2023). Het is hierbij niet relevant dat de bestreden bijlage 13 septies niet het gevolg is van een door verzoeker ingediende aanvraag. Het indienen van een aanvraag is op zich immers geen toepassingsvoorwaarde voor artikel 41,§1 van de bestuurstaalwet (cfr. RvS 247.685 van 29 mei 2020). Het feit dat de bestreden beslissing betrekking heeft op en de resultante is van een procedure met rechtstreekse en wederzijdse contacten tussen verzoeker en de verwerende partij, waarbij verzoeker zich (uitsluitend) van het Frans heeft bediend, volstaat prima facie voor de toepassing van artikel 41, §1 van de Taalwet bestuurszaken. In de nota met opmerkingen wordt geen verweer gevoerd met betrekking tot het eerste middel. Voor zover al rekening dient gehouden te worden met het verweer ter terechtzitting op dit vlak, gezien de weinig aannemelijke uitleg van verweerder dat hij over het betrokken middel heen gekeken heeft, kan dit alleszins geen aanleiding geven tot een andersluidende beoordeling. Immers stelt verweerder dat de bestreden bijlage 13 septies geen resultaat is van een aanvraag. Hiervoor volstaat het te verwijzen naar wat hierboven gesteld werd. Ten slotte ziet de Raad niet in waarom het gegeven dat er procedures in het Nederlands gevoerd worden voor familierechtbanken, zou inhouden dat de bestreden bijlage 13 septies ook in het Nederlands moest worden getroffen.

Het eerste middel is derhalve prima facie gegrond en derhalve ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde van het ernstig middel is derhalve voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Uit de bespreking van het middel blijkt dat artikel 41, §1 van de Taalwet bestuurszaken werd geschonden. Deze Taalwet raakt de openbare orde. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij in deze omstandigheden door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

4. De vaststelling dat alle gestelde schorsingsvoorwaarden vervuld werden, leidt tot de schorsing van de bijlage 13 septies.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bijlage 13 septies wordt bevolen.

Artikel 2

Voor het overige wordt de vordering verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad voor wat betreft het gestelde in artikel 1.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. M. HEIRBAUT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

M. EKKA